

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 roku, w sprawie o sygn. akt I C 989/14, z powództwa A. P. przeciwko K. W. o zapłatę Sąd Rejonowy w Pabianicach I Wydział Cywilny:

- 1) zasądził od K. W. na rzecz A. P. kwotę 41.648 zł wraz z odsetkami ustawowymi o kwot:
 - a) 11.890 zł od dnia 14 lutego 2012 roku do dnia 27 grudnia 2013 roku;
 - b) 9.793 zł od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;
 - c) 12.707 zł od dnia 14 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
 - d) 4.091 zł od dnia 14 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
 - e) 6.592 zł od dnia 14 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
 - f) 1.535 zł od dnia od dnia 30 lipca 2013 roku;
 - g) 6.930 zł od dnia 27 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części co do roszczenia głównego i odsetek ustawowych;
- 3) zasądził od K. W. na rzecz A. P. kwotę 4.605 zł tytułem kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

A. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) – P.. Łączyły ją od około 2009 roku relacje handlowe z K. W., która nabywała od niej drób w postaci kurcząt. Zdarzało się, że pozwana kupując kurczęta od powódki nie płaciła w terminie całej należności, płaciła z opóźnieniem lub dokonywała zapłaty dopiero przy kolejnych zakupach. W dniu 15 kwietnia 2011 roku pozwana dokonała zakupu od powódki piskląt za kwoty: 23.807 zł oraz 23.940 zł, za zakup których zostały wystawione przez powódkę w dniu 15 kwietnia 2011 roku rachunki nr: 59/ (...), 58/ (...) płatne przelewem w terminie 30 dni. Pozwana nie uiściła całej należności z tytułu wyżej wymienionych rachunków. Pozwana na poczet zapłaty sumy objętej rachunkiem (...) przekazała powódce przelewem bankowym następujące kwoty: 1) w dniu 15 lipca 2011 roku - 500 zł, 2) w dniu 12 października 2011 roku - 5.000 zł, 3) w dniu 11 października 2012 roku - 100 zł, 4) w dniu 5 listopada 2012 roku - 500 zł, 5) w dniu 5 stycznia 2013 roku - 500 zł - łącznie 6.600 zł. W dniu 26 lipca 2012 roku powódka wystawiła pozwanej rachunek nr (...) za zakup piskląt na kwotę 6.930 zł. W dniu 12 stycznia 2012 roku powódka wystawiła pozwanej rachunek za zakup piskląt na kwotę 6.592 zł. W dniu 26 maja 2011 roku pozwana zakupiła u powódki kurczęta o wartości 4.191 zł. Pozwana na poczet zapłaty sumy objętej rachunkiem (...) przekazała powódce przelewem bankowym następujące kwoty: 1) w dniu 30 sierpnia 2011 roku - 500 zł, 2) w dniu 20 marca 2012 roku - 500 zł, 3) w dniu 16 sierpnia 2012 roku - 500 zł, 4) w dniu 4 grudnia 2012 roku - 500 zł, 5) w dniu 11 października 2012 roku - 100 zł - łącznie 2.100 zł. Na poczet należności objętej rachunkiem nr (...), należności objętej dokumentem z dnia 26 maja 2011 roku oraz rachunkiem (...) pozwana przekazała powódce w dniu 11 października 2012 roku kwoty po 100 zł. Na poczet należności objętej rachunkiem (...) pozwana wpłaciła na rzecz powódki w dniu 14 września 2012 roku kwotę 592 zł. Pozwana w dniu 27 grudnia 2013 roku zapłaciła na rzecz powódki kwotę 2.097 zł tytułem ostatniej raty, zgodnie z porozumieniem z dnia 10 sierpnia 2012 roku. W dniu 8 lutego 2012 roku pozwana otrzymała od powódki przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 38.530 zł w terminie 5 dni od otrzymania wezwania. Na żadaną kwotę składały się należności z rachunków: 58/ (...), 59/ (...), z dnia 13 stycznia 2012 roku, dokumentu z dnia 26 maja 2011 roku.

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty należności pismem z dnia 24 września 2012 roku otrzymanym przez powódkę w dniu 12 października 2012 roku oraz pismem z dnia 14 grudnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o powołane dowody z dokumentów prywatnych, zeznania świadka A. Ż. (1) i okoliczności pomiędzy stronami niesporne. Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka A. L. oraz pozwanej co do okoliczności podpisania porozumienia (ugody) między stronami na początku sierpnia 2012 roku, to jest wizyty powódki u pozwanej i przekazania przez pozwaną powódce pieniędzy w kwocie 39.831 zł. Zeznania świadka – w ocenie Sądu meriti - są bowiem niespójne i nielogiczne. A. L. zeznała, że była poproszona przez córkę K. W. na świadka czynności, była przy liczeniu pieniędzy przekazywanych powódce przez pozwaną, a jednocześnie nie wiedziała jaką kwotę pieniędzy miała przekazać pozwana powódce, mimo, że „odczuwała, że trzeba spojrzeć i przy tym być”. Jednocześnie A. L. szczegółowo zeznała, że strony podpisały porozumienie zawierające skreślenia, a pozwana przystawiła pieczętkę. Biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, jeżeli świadek został poproszony przez pozwaną, aby obserwować i ewentualnie poświadczyć fakt przekazania pieniędzy, był obecny przy liczeniu i ich przekazaniu, to nie sposób uznać jednocześnie za wiarygodne to, że świadek nie zna nawet w przybliżeniu kwoty pieniędzy, które zostały przekazane w jego obecności. Zeznania A. L. oraz pozwanej co do faktu przekazania powódce pieniędzy w sierpniu 2012 roku w kwocie 39.831 zł tytułem spłaty należności za sprzedaż kurcząt, w połączeniu z brakiem pisemnego pokwitowania przekazania powódce stosunkowo dużej kwoty w gotówce, brakiem jakichkolwiek wpłat ze strony pozwanej na rzecz powódki z tytułu porozumienia zawartego w dniu 10 sierpnia 2012 roku przed wytoczeniem powództwa i dokonanie wpłaty dopiero w dniu 27 grudnia 2013 roku na rzecz powódki kwoty 2.097 zł „tytułem ostatniej raty zgodnie z porozumieniem z dnia 10 sierpnia 2012 roku” są w ocenie Sądu Rejonowego całkowicie pozbawione waloru wiarygodności i stanowią jedynie próbę uniknięcia spłaty należnych powódce kwot z tytułu sprzedaży piskląt. Przedstawiony przez pozwaną dokument w postaci porozumienia z dnia 10 sierpnia 2012 roku jest niewiarygodny. Zawiera tyle zakreśleń czarnym flamastrem, iż jego niezakreślona treść jest nielogiczna i bez wartości dla wierzyciela, bowiem nie określa chociażby terminu zapłaty zobowiązania, harmonogramu płatności i wysokości rat, w których zdaniem pozwanej miało być spłacone zobowiązanie. Ponadto zakreślenia nie zawierają podpisów lub parafek stron, co jest praktykowane, gdy dochodzi do skreśleń w dokumencie wcześniej sporządzonym przez strony i brak jest możliwości sporządzenia nowego druku dokumentu. W ocenie Sądu I instancji okoliczności te czynią wiarygodnymi zeznania powódki, która wskazała, iż przesała pozwanej pocztą druk podpisanego przez siebie porozumienia spłaty w ratach istniejącego zobowiązania bez żadnych skreśleń, a pozwana druku tegoż porozumienia nie odesłała i do zawarcia porozumienia nie doszło. Na potwierdzenie swojego stanowiska powódka złożyła wydruk komputerowy szablonu proponowanego pozwanej porozumienia, który pokrywa się z porozumieniem przedłożonym przez pozwaną w zakresie w jakim pozwana nie dokonała na nim skreśleń (k. 58). Stanowisku pozwanej co do spłaty zadłużenia wobec powódki gotówką, przeczą spójne i logiczne zeznania świadka A. Ż. (1), która jednoznacznie wskazywała, że pozwana nigdy nie wyrażała chęci spłaty zadłużenia gotówką, a wszelkie wpłaty z tytułu zakupu kurcząt były realizowane przelewem. A. Ż. (1) potwierdziła jednocześnie fakt, że strony prowadziły negocjacje co do spłaty zadłużenia pozwanej w kwocie 45.000 zł, zostało uzgodnione porozumienie co do spłat w ratach po 2.000 zł, którego to porozumienia pozwana nie zrealizowała. Zeznania A. Ż. (1) korespondują z twierdzeniami powódki, która wskazała, iż wysłała porozumienie pozwanej, ale nie w wersji, którą pozwana przedstawiła przed Sądem. W tych okolicznościach – w ocenie Sądu Rejonowego - powódka w sposób jednoznaczny i logiczny udowodniła fakt istnienia zobowiązania i braku spłaty długu przez pozwaną, zaś twierdzenie pozwanej, że spłaciła dług wobec powódki jest niewiarygodne z wyżej przedstawionych względów. Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powódki ma swoją podstawę prawną w art. 535 k.c. Argumentował, że strony łączyły umowy sprzedaży, zgodnie, z którymi powódka przenieśliła na pozwaną własność kurcząt, wydała jej kurczęta, a pozwana była zobowiązana zapłacić powódce umówione ceny. Pozwana nie wywiązała się z umowy i nie zapłaciła powódce ustalonych cen w całości, mimo wezwania. Sąd zasądził od pozwanej kwoty żądane przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2014 roku, stanowiące różnicę między sumami ze wskazanych w ustaleniach faktycznych rachunków wystawionych za zakup kurcząt, a kwotami zapłaconymi przez pozwaną na poczet poszczególnych zobowiązań do dnia zamknięcia rozprawy. Jednocześnie Sąd I instancji oddalił roszczenie główne w części stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 43.745 zł wskazaną w piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2013 roku a kwotą 41.648 zł wskazaną w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2014 roku. Sąd meriti podkreślił, że kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia „ograniczenia powództwa”, a jedynie

„cofnięcie pozwu” ze zrzeczeniem się lub bez zrzeczenia się roszczenia (art. 203 k.p.c.). Biorąc pod uwagę fakt, iż strona powodowa była w sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd Rejonowy podkreślił, że nie widział potrzeby przekładania potocznych sformułowań strony reprezentowanej przez profesjonalistę na język prawniczy, którym posługuje się kodeks postępowania cywilnego i który pozwala na ocenę żądania na gruncie tegoż kodeksu.

Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczeń ma swoją podstawę w art. 481 § 1 i 2 k.c. Argumentował, że orzekł o terminie naliczania odsetek od kwot: 11.890 zł, 12.707 zł, 4.091 zł, 6.592 zł od dnia 14 lutego 2012 roku, gdyż wskazane należności były objęte wezwaniem do zapłaty doręczonym pozwanej w dniu 8 lutego 2012 roku, w którym wyznaczono termin płatności 5 dni, co oznacza, iż pozwana popadła w opóźnienie z płatnością od dnia 14 lutego 2012 roku i od tej daty mogą być naliczane odsetki ustawowe. Sąd meriti zasądził odsetki ustawowe od kwoty 1.535 zł od dnia doręczenia pozwanej pisma procesowego rozszerzającego powództwo, uznając, że dopiero wówczas można uznać, iż pozwana popadła w opóźnienie nie spełniając świadczenia. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.930 zł od dnia 27 sierpnia 2012 roku uznając, że jest to pierwszy dzień po upływie 30 - dniowego terminu płatności określonego w rachunku z dnia 26 lipca 2012 roku.

Sąd Rejonowy oddalił natomiast roszczenie w zakresie odsetek ustawowych w części stanowiącej różnicę pomiędzy okresami wskazanymi przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2014 roku a okresami wskazanymi w wyroku.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wskazał, że na zasądzone koszty procesu złożyła się opłata od pozwu w kwocie 2.188 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w części to jest w zakresie punktu 1) i punktu 3).

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego w drodze jego błędnej wykładni oraz jego wadliwego zastosowania, tj. art. 353 k.c. poprzez uznanie, że powódce przysługuje roszczenie w sytuacji, gdy zobowiązanie pozwanej zostało wcześniej spełnione;
- 2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i w zw. z art. 245 k.p.c. w wyniku uchylenia się od wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego w zakresie prowadzącym de facto do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego w wyniku:
 - a) pominięcia w analizie wyjaśnień pozwanej, w zakresie okoliczności przekazania pieniędzy w dniu 10 sierpnia 2012 roku wraz z pisemnym pokwitowaniem, czego wyrazem jest edytowane przez strony porozumienie podpisane przez obie strony;
 - b) pominięcie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci porozumienia pomiędzy stronami z dnia 10 sierpnia 2015 roku załączonego do akt sprawy przez pozwaną i niedania wiary popełnionym w nim zapisom, pomimo podpisów nakreślonych przez strony;
 - c) uwzględnienia dowodu z dokumentu prywatnego w postaci wydruku komputerowego szablonu proponowanego pozwanej porozumienia, na którym nie ma podpisów, zatem jego treści nie można traktować jako dokumentu prywatnego;
 - d) uznania, iż powódka wysłała pisemną propozycję porozumienia, a nie doręczyła osobiście, co pozostaje w sprzeczności z dowodem z zeznań świadka A. L. oraz nie ma swojego odzwierciedlenia w żadnym dowodzie, bowiem powódka nie załączyła potwierdzenia nadania przesyłki, a zasady logiki i doświadczenia życiowego nakazują wysyłanie tego typu dokumentów co najmniej za potwierdzeniem nadania, jak również brak inicjatywy dowodowej po stronie

powodowej, mającej na celu dowodzenie wysłania pisemnej propozycji porozumienia, chociażby przez wniosek o zwrócenie się do właściwego urzędu pocztowego o stosowną informację;

e) pominięcia w analizie dowodu z dokumentów dokumentu w postaci oryginału rozliczeń pomiędzy stronami z dnia 26 maja 2011 roku, a załączoną przez stronę powodową ewidentnie przerobioną kserokopią rozliczeń z dnia 26 maja 2011 roku;

f) oparciu orzeczenia na zeznaniach świadka, który jest bezpośrednim podwładnym powódki, w których zeznaniach zachodziły sprzeczności, co doprowadziło do dokonanych, sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleń Sądu mających wpływ na treść orzeczenia w postaci pominięcia w/w płatności;

3) sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że:

a) powódka wysłała pisemną propozycję porozumienia, a nie doręczyła osobiście, a w aktach sprawy nie ma dowodu potwierdzającego taką okoliczność, a ustalenie to pozostaje w sprzeczności z przeprowadzonymi dowodami w sprawie;

b) porozumienie zostało zawarte zgodnie z treścią przedstawioną przez powódkę, w sytuacji gdy z § 4 pkt 2 porozumienia wynika, że porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron.

W konsekwencji zgłoszonych zarzutów apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Na gruncie obowiązującego kodeksu postępowania cywilnego wyrażono pogląd, że jeżeli chodzi o zarzuty apelacji, to należałoby przyjąć, że są to przesłanki (przyczyny), na których jest oparty wniosek o zmianę lub uchylenie wyroku (T. Ereciński, *Apelacja w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2009, s. 77 i n. oraz (w:) *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 2, red. T. Ereciński, s. 90 i n.; T. Misiuk-Jodłowska (w:) J. Jodłowski, Z. Resich, J. Lapierre, T. Misiuk-Jodłowska, K. Weitz, *Postępowanie cywilne*, Warszawa 2007, s. 477). W postępowaniu apelacyjnym skarżący ma pełną swobodę w przedstawianiu zarzutów apelacyjnych i może powoływać się na wszelkie powody zaskarżenia, które uważa za pożądane i odpowiednie z punktu widzenia swojego interesu; jedyne ograniczenie stanowią granice kompetencyjne sądu drugiej instancji. W praktyce chodzi o zarzuty związane z uchybieniami, których - w ocenie skarżącego - dopuścił się sąd pierwszej instancji w postępowaniu lub przy rozstrzygnięciu sprawy. Rozróżnienie to nawiązuje do tradycyjnego podziału błędów sądu na błędy proceduralne i błędy orzeczenia związane z niewłaściwym zastosowaniem prawa materialnego. Pierwsze z nich związane są z postępowaniem sądu wbrew przepisom prawa procesowego; mogą one powstawać przez cały czas rozpoznawania sprawy. Przy ich rozpatrywaniu - podobnie zresztą jak w odniesieniu do błędów z drugiej grupy - należy zawsze wyjaśnić, czy cechują się one kausalnością. Inaczej mówiąc, należy stwierdzić istnienie związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przepisu proceduralnego a treścią orzeczenia, poza wypadkami naruszenia przepisów proceduralnych skutkujących nieważnością postępowania.

Zgodnie z dyspozycją art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Należy podkreślić, że postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związanym zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z dnia 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124). Dokonanie własnych ustaleń faktycznych pozwala sądowi drugiej instancji na określenie właściwej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, tj. wybór właściwego przepisu prawa materialnego, jego wykładnię i dokonanie subsumcji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 r., sygn. akt I CSK 509/12, LEX nr 1353054).

Stosując dyrektywę procesową z art. 382 k.p.c. Sąd Okręgowy, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka w związku z zakupem piskląt przez pozwaną, wystawiła pozwanej następujące dokumenty rozliczeniowe:

1. rachunek nr (...) z dnia 15 kwietnia 2011 roku na kwotę 23.807 zł z terminem płatności 30 dni przelewem (k. 9), na poczet którego pozwana zapłaciła:

- a) w dniu 15 lipca 2011 roku – kwotę 5.000 zł (k.41),
- b) w dniu 12 października 2011 roku – kwotę 5.000 zł (k.41),
- c) w dniu 5 listopada 2011 roku – kwotę 500 zł (k.44),
- d) w dniu 5 stycznia 2013 roku – kwotę 500 zł (k.45),
- e) w dniu 11 października 2012 roku – kwotę 100 zł (k.44),

Łączna kwota zapłacona z tego rachunku wyniosła 11.100 zł, zatem do zapłaty pozostała kwota 12.707 zł;

2. rachunek nr (...) z dnia 15 kwietnia 2011 roku na kwotę 23.940 zł z terminem płatności 30 dni przelewem (k. 10), na poczet którego pozwana zapłaciła:

- a) w dniu 30 sierpnia 2011 roku – kwotę 10.000 zł (k.42),
- b) w dniu 20 marca 2012 roku – kwotę 500 zł (k.42),
- c) w dniu 16 sierpnia 2012 roku – kwotę 500 zł (k. 43),
- d) w dniu 4 grudnia 2012 roku – kwotę 500 zł (k. 43),
- e) w dniu 11 października 2012 roku – kwotę 100 zł (k.44),

Łączna kwota zapłacona z tego rachunku wyniosła 11.600 zł, zatem do zapłaty pozostała kwota 12.340 zł. Na poczet zaległości z tego rachunku powódka zarachowała wpłatę dokonaną przez pozwaną w dniu 27 grudnia 2013 roku w kwocie 2.097 zł. Do zapłaty pozostała więc kwota 10.243 zł;

3. dokument z dnia 26 maja 2011 roku na kwotę 4.191 zł (k. 56), na poczet którego pozwana dokonała wpłaty w dniu 11 października 2012 roku w kwocie 100 zł (k. 44). Do zapłaty pozostała więc kwota 4.191 zł;

4. rachunek nr (...) z dnia 26 lipca 2012 roku (k. 53) na kwotę 6.930 zł z terminem płatności 30 dni przelewem, na poczet którego pozwana zapłaciła w dniu 11 października 2012 roku – kwotę 100 zł (k.44). Łączna kwota zapłacona z tego rachunku wyniosła 100 zł, zatem do zapłaty pozostała kwota 6.830 zł;

5. rachunek z dnia 3 kwietnia 2012 roku na kwotę 1.535 zł (k. 54), na poczet którego pozwana nie dokonała żadnej wpłaty;

6. rachunek z dnia 12 stycznia 2012 roku na kwotę 6.592 zł (k. 55), na poczet którego pozwana nie dokonała żadnej wpłaty.

Pozwana zapłaciła nadto powódce na poczet rachunku nr (...) kwotę 692 zł (w dniu 11 października 2012 roku kwotę 100 zł – k. 44 i w dniu 14 września 2012 roku kwotę 592 zł – k. 45). Należności z tego rachunku nie są objęte niniejszym postępowaniem.

Dokument wystawiony w dniu 26 maja 2011 roku opiewający pierwotnie na kwotę 3.346 zł został uzupełniony o dokupiony drób do łącznej kwoty 3.393 zł, a następnie powódka dopisała na tym dokumencie wcześniejsze zadłużenie pozwanej do łącznej kwoty 4.191 zł. Taka też kwota zadłużenia z tego dokumentu została wskazana w skierowanym do pozwanej wezwaniu do zapłaty z dnia 31 stycznia 2012 roku, doręczonym pozwanej w dniu 8 lutego 2012 roku. Również kwota 4.191 zł została wskazana w wydruku projektu porozumienia (k. 112, k. 56, k. 57, k. 58, k. 5 i k. 7 akt I Cps 12/15, zeznania świadka A. Ż. (1) – k. 21 odwrót akt I Cps 12/15)

Apelacja pozwanej jest zasadna jedynie częściowo i skutkuje częściową zmianą zaskarżonego wyroku. Kierunek zaskarżenia zmierzał do wykazania, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, które zostały w sprawie zgromadzone, odbyła się z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co doprowadziło do wadliwego rozstrzygnięcia. Skarżąca podnosiła, że gdyby Sąd Rejonowy właściwie ocenił dowody, to dokonując ich subsumcji do stanu prawnego sprawy doszedłby do konstatacji, że powództwo jest bezzasadne.

Ta część argumentacji pozwanej, która wskazywała na zaistniałe uchybienia o charakterze formalnym - dokonania oceny dowodów z przekroczeniem dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. przywołała potrzebę przypomnienia ugruntowanych w judykaturze oraz literaturze przedmiotu zasad tej oceny. Sąd ocenia zatem wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązki:

- wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału;
- uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu;
- skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności;
- wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie;
- przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne

schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Odnosząc przedstawione wyżej poglądy prawne do realiów niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie wysokości zapłaconej powódce ceny za zakupione pisklęta jest jedynie częściowo błędna tj. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wpłaconej przez pozwaną w dniu 11 października 2012 roku kwoty 100 zł na poczet rachunku nr (...) (k. 44).

Pozwana zarzuca Sądowi I instancji pominięcie dowodu z rozliczeń w postaci dokumentu z dnia 26 maja 2011 roku. Jak ustalono dodatkowo dokument ten opiewający pierwotnie na kwotę 3.346 zł został uzupełniony w związku z dodatkowym zakupem do łącznej kwoty 3.393 zł, a następnie powódka dopisała na tym dokumencie wcześniejsze zadłużenie pozwanej do łącznej kwoty 4.191 zł. Wzywając pozwaną do zapłaty taką też kwotę zadłużenia z tego dokumentu (4.191 zł) powódka wskazała w wezwaniu do zapłaty z dnia 31 stycznia 2012 roku, doręczonym pozwanej w dniu 8 lutego 2012 roku. Również kwota 4.191 zł została wskazana w wydruku projektu porozumienia, jaki powódka złożyła do akt sprawy. Kwota ta uwidoczniła jest też w zakwestionowanym porozumieniu jakie pozwana złożyła do akt (k. 36). Zatem brak jest podstaw do uznania, że zadłużenie pozwanej z tego dokumentu opiewa na niższą kwotę. Skoro bowiem pozwana posługując się porozumieniem, które złożyła do akt, nie poczyniła żadnej uwagi kwestionującej wysokość zadłużenia z tego dokumentu, uznać należy, że kwota zadłużenia wskazana w dokumencie z dnia 26 maja 2011 roku nie była kwestionowana, a pozwana miała świadomość poczynionego przez powódkę dopisku.

Zarzuty koncentrujące się na kwestionowaniu poprawności ustaleń Sądu Rejonowego, co do faktu zawarcia przez strony porozumienia z dnia 10 sierpnia 2012 roku są chybione.

Sąd I instancji poczynił ustalenia dotyczące tego porozumienia w oparciu o przedłożony przez pozwaną dokument oraz zeznania świadków i stron. Sąd Okręgowy w pełni podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia i dokonał ocenę. Sąd I instancji poddał szczegółowej analizie materiał dowodowy w tym zakresie i prawidłowo ocenił przedłożony przez pozwaną dokument, jak i zeznania świadków oraz stron. Podzielając w pełni te rozważania Sąd Okręgowy nie dostrzega potrzeby ich powielania, zaś zarzuty apelującej uznaje za gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Podkreślić jedynie należy, że zawarciu porozumienia w takim kształcie, jak złożono je do akt przeczą zarówno dowody z dokumentów stanowiące potwierdzenia dokonanych spłat, jak i zeznania powódki oraz świadka A. Ż. (1). Nadto treść tego dokumentu z uwagi na liczne zakreślenia jest niejasna i nielogiczna. Istnieją nawet nieścisłości odnoszące się do miejsca zawarcia porozumienia. Skoro – jak twierdzi pozwana – dokument ten został podpisany w jej mieszkaniu, to w miejscu oznaczenia miejsca zawarcia porozumienia winno być wpisane: (...). Nietrafny jest też zarzut dotyczący kwestionowania wiarygodności zeznań świadka A. Ż. (2) z tego względu, że jest ona podwładną powódki. Sąd Okręgowy nie dostrzega żadnych powodów, aby zakwestionować dokonaną w tym zakresie ocenę przez Sąd I instancji. Podkreślić należy, że twierdzenia pozwanej o fakcie zawarcia porozumienia i dokonanej zapłacie gotówkowej pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, prawidłowo ocenionym przez Sąd Rejonowy, jak i z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Z tych względów niezasadne okazały się zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 363 k.c. należy uznać, że okazał się on zasadny jedynie w zakresie kwoty 100 zł.

Apelujący podnosi, że pozwana w dniu 10 sierpnia 2012 roku uiszczyła na rzecz powódki kwotę 39.821 zł, zatem roszczenie w tym zakresie wygasło, gdyż powinno zostać pomniejszone o kwotę uiszczoną gotówką. Z podanych jednak wyżej względów zarzut ten należy uznać za chybiony, gdyż pozwana nie wykazała, że spłaciła zobowiązanie względem powódki w takiej kwocie.

Z poczynionych przez Sąd Okręgowy dodatkowych ustaleń wynika, że na poczet rachunku nr (...) z dnia 26 lipca 2012 roku opiewającego na kwotę 6.930 zł pozwana zapłaciła w dniu 11 października 2012 roku – kwotę 100 zł (k. 44). Zatem dochodzona od pozwanej kwota łączna 41.648 zł musiała ulec obniżeniu o kwotę 100 zł tj. do kwoty 41.548 zł, co skutkowało także zmianą punktu 1 lit g) polegającą na zastąpieniu kwoty 6.930 zł kwotą 6.830 zł.

Odnosnie zasądzonych przez Sąd Rejonowy odsetek, gdyż naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 481 k.c.) Sąd Odwoławczy bierze pod uwagę z urzędu wskazać należy, że:

1. skoro kwota 2.097 zł zaliczona na poczet należności dochodzonej z rachunku nr (...) w kwocie 11.890 zł została zapłacona w dniu 27 grudnia 2013 roku, to odsetki od dochodzonej kwoty 11.890 zł przysługują do dnia poprzedzającego zapłatę, tj. do dnia 26 grudnia 2013 roku, co skutkowało zmianą daty końcowej odsetek w punkcie 1 lit. a), gdyż dalszych odsetek od kwoty 9.793 zł (11.890 zł – 2.097 zł) powódka dochodziła od dnia 28 grudnia 2013 roku;

2. Sąd I instancji zasądził odsetki od kwoty 1.535 zł od dnia doręczenia pisma rozszerzającego powództwo (k. 62) tj. od dnia 30 lipca 2013 roku. Dzień, w którym nastąpiło doręczenie odpisu pisma rozszerzającego powództwo nie powinien być jednak uwzględniony (art. 111 § 2 k.c.), zatem odsetki przysługują od dnia następującego po dniu doręczenia odpisu tego pisma tj. od dnia 31 lipca 2013 roku, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie 1 lit. f);

3. termin początkowy odsetek od kwoty 6.830 zł Sąd Okręgowy zmienił na dzień 11 listopada 2012 roku, gdyż niewątpliwie w dniu 11 października 2012 roku pozwana dysponowała rachunkiem nr (...), bowiem w dniu 11 października 2012 roku dokonała na poczet spłaty zadłużenia z tego rachunku wpłaty kwoty 100 zł, zatem termin 30 – dniowy liczony od tego dnia upłynął 10 listopada 2012 roku (pозwana nie wykazała wcześniejszej daty doręczenia tego rachunku).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i orzekł jak w sentencji, a w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 zdanie 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., uznając, że powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461, ze zm.).